

Η άνοδος του φασισμού και άλλα παραμύθια

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τις τελευταίες εβδομάδες είχαμε και άλλες σημαντικές ενδείξεις για την κατάρρευση των φιλο-ΕΕ κομμάτων, δηλαδή των κομμάτων που είναι πλήρως ενσωματωμένα στην ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, είτε αποκαλούνται «δεξιά», «ακροδεξιά» κ.λπ., είτε, αντίστοιχα, «αριστερά», «οικολογικά» κ.α. Όμως, στην σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης είναι φανερό ότι οι παραδοσιακές ταμπέλες δεν έχουν πια νόημα. Τα δίπολα «αριστερά—δεξιά» και «σοσιαλισμός/σοσιαλδημοκρατία—εθνικοσοσιαλισμός/φασισμός» είχαν νόημα μόνο στην περίοδο του έθνους-κράτους, πριν την ανάδυση της παγκοσμιοποίησης τα τελευταία 40 χρόνια. Όταν, δηλαδή, υπήρχαν ακόμη κράτη με στοιχειώδη εθνική κυριαρχία να καθορίζουν την οικονομική πολιτική τους.

Τυπικά, βέβαια, εξακολουθούν να υπάρχουν κράτη-έθνη, αλλά όσα από αυτά είναι πλήρως ενσωματωμένα στην ΝΔΤ και δεν ανήκουν στον πυρήνα της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) —βασικά, στην «Ομάδα των 7»— δεν έχουν καμιά δυνατότητα οικονομικής κυριαρχίας. Η οικονομική κυριαρχία σήμερα ανήκει ουσιαστικά στην Υ/Ε που διαχειρίζεται την ΝΔΤ, η οποία και επιβάλλει, μέσω των διεθνών οργανισμών που ελέγχει (ΠΟΕ, ΕΕ κ.λπ.), το άνοιγμα και την απελευθέρωση όλων των αγορών (κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας. Οι δε λαοί που αντιστέκονται ακόμη στην πλήρη ενσωμάτωσή τους στη ΝΔΤ (από την Βενεζουέλα, την Κούβα και την Βολιβία, μέχρι την Συρία το Ιράν και χώρες του τ. σοβιετικού μπλοκ με επί κεφαλής την Ρωσία), βρίσκονται κάτω από την άμεση επίθεση της Υ/Ε. Όχι βέβαια διότι έχουν...ενδο-ιμπεριαλιστικές διαφορές με αυτήν, όπως υποστηρίζουν παλαιολιθικοί «Μαρξιστές», αλλά διότι αποτελούν εμπόδια στην διαδικασία ολοκλήρωσης της ΝΔΤ. Δηλαδή, την δημιουργία μιας παγκόσμιας «απελευθερωμένης» αγοράς που θα διαχειρίζεται μια (επίσημη ή άτυπη) παγκόσμια διακυβέρνηση.

Έτσι, «δεξιά» και «αριστερά» κόμματα εναλλάσσονται στην εξουσία, ενώ οι καταστροφικές οικονομικές πολιτικές παραμένουν ίδιες, αφού καμιά κυβέρνηση χώρας πλήρως ενσωματωμένης στην ΝΔΤ και την ΕΕ δεν μπορεί να εφαρμόσει σημαντικά διαφορετικές πολιτικές από αυτές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, δεδομένου ότι οι «αγορές» θα την επαναφέρουν τάχιστα στην τάξη. Το ίδιο ισχύει ακόμη και για χώρες της Υ/Ε, όπως η Γαλλία, όπου δυο φορές τα τελευταία 30 χρόνια εξελέγησαν σοσιαλδημοκράτες πρόεδροι (Μιτεράν, Ολάντ) που μετά μερικούς μήνες αναγκάστηκαν να κάνουν στροφή 180ο, ακόμη και στην εξωτερική πολιτική. Έτσι, ο «αριστερός» Ολάντ αποδείχθηκε το ίδιο εγκληματίας πολέμου όπως ο προκάτοχος του Σαρκοζύ...

Από την άλλη μεριά, ένα «δεξιό» κόμμα, όπως το κυβερνών κόμμα Fidesz στην Ουγγαρία, επανεξελέγη πανηγυρικά, ακριβώς διότι εφάρμοσε πολιτικές που διαφοροποιούνται σημαντικά από τις πολιτικές της Υ/Ε και της ΕΕ, αφού πρώτα όμως άρχισε να σπάζει τους δεσμούς με τη ΝΔΤ, διώχνοντας την τρόικα και αναπτύσσοντας στενότερες σχέσεις με τη Ρωσία! Αυτό, βέβαια, προκάλεσε τη μήνιν της Υ/Ε αλλά δεν είχαν άλλη επιλογή από την ανοχή, ώστε να μη χάσουν εντελώς τη χώρα από την ΕΕ, πράγμα που πιθανότατα θα συνέβαινε αν εκλεγόταν αντ' αυτού το «ακροδεξιό» κόμμα Jobbik, του οποίου τα εκλογικά ποσοστά δεκαπλασιάστηκαν μέσα σε οκτώ

χρόνια (από 2% στις εκλογές του 2006 σε 21% στις εκλογές πριν δυο εβδομάδες). Όμως, όπως τονίζει ένας φιλελεύθερος σοσιαλιστής, τ. αρθρογράφος στην Γκάρντιαν, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, με την ανάδυση μιας ψευδο-«αριστεράς», οι όροι Αριστερά και Δεξιά δεν έχουν πια νόημα. Όπως τονίζει ο ίδιος, στην Ουγγαρία ήταν μια «δεξιά» κυβέρνηση που έκανε επανεθνικοποιήσεις, αύξησε τους πραγματικούς μισθούς και μείωσε την ανεργία, ενώ επέβαλε φόρους στους τραπεζίτες, ακόμη και στις πολυεθνικές! Από την άλλη μεριά, η «σοσιαλιστική» αντιπολίτευση (κάτι σαν ένα μίγμα ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ που δεν αμφισβητεί την παγκοσμιοποίηση και φυσικά είναι πλήρως φιλο-ΕΕ) στηρίζει τις παραπέρα ιδιωτικοποιήσεις και τις πολιτικές προσέλκυσης ξένων επενδύσεων από τις πολυεθνικές, ενώ όταν ήταν στη κυβέρνηση (2002-10) πετσόκοψε τις δημόσιες δαπάνες και έκλεισε τον εθνικό αερομεταφορέα, (όπως απαιτούσε η ΕΕ), οδηγώντας σε παραπέρα ανεργία! Μολονότι όμως σωστά συμπεραίνει ότι η Ευρωπαϊκή Αριστερά σήμερα είναι μια ψευδο-Αριστερά που δεν έχει σχέση με αυτήν που ξέραμε πριν 40 χρόνια, δεν αποφεύγει το λάθος να θεωρεί γνήσια Αριστερά την Γερμανική Die Linke (με την οποία συνεργάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ) παρόλο που επίσης εξαπατά τον λαό ότι θα μπορούσε να υπάρξει «καλή» ΕΕ —προφανώς αρκεί να ψήφιζαν αυτούς, αντί για τους Γερμανούς σοσιαλδημοκράτες! (Neil Clark, RT, 8/4/2014).

Τα ίδια ισχύουν, αντίστοιχα, σχετικά με τον μύθο της ανόδου του «φασισμού» στην Ευρώπη (που καλλιεργεί και η Κομισιόν ενόψει εκλογών), η οποία είναι όμως αδύνατη σε οποιαδήποτε χώρα πλήρως ενσωματωμένη στην ΝΔΤ. Στην πραγματικότητα, τα δήθεν «φασιστικά» κόμματα είναι συνήθως νέο-εθνικιστικά κόμματα που έχουν στόχο την εθνική κυριαρχία, η οποία καταρρέει στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που διαχειρίζεται η Υ/Ε και η ΕΕ. Το μόνο ίσως πραγματικά νεοναζιστικό κίνημα σήμερα είναι το Ουκρανικό, στο οποίο στηρίχθηκε το «πραξικόπημα από τα κάτω» που οργάνωσε η Υ/Ε για την ενσωμάτωση της χώρας στην ΕΕ! Οι λόγοι, επομένως, για τους οποίους το κεφάλαιο υποστήριξε τον φασισμό προπολεμικά δεν έχουν σχεδόν καμιά σχέση με τους λόγους για τους οποίους η Υ/Ε (που εκφράζει το κεφάλαιο σήμερα), από τη μια τσακίζει την ΧΑ ή δυσφημεί σαν «φασιστικά» τα ακροδεξιά κινήματα στην Ευρώπη, ενώ στηρίζει τους Ουκρανούς φασίστες. Τότε, το κεφάλαιο πράγματι αντιμετώπιζε υπαρκτό πρόβλημα με την άνοδο του σοσιαλιστικού κινήματος, ενώ σήμερα τον μόνο κίνδυνο που αντιμετωπίζει είναι τα λαϊκά στρώματα που αγωνίζονται για την εθνική κυριαρχία και αναπόφευκτα στηρίζουν «δεξιά» κόμματα, αφού η «Αριστερά» είναι πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ. Γι' αυτό και σχετικό «ντοκιμαντέρ» με τον τίτλο «Φασισμός Α.Ε.», όπου «Μαρξιστές» ιστορικοί της συμφοράς ταυτίζουν τον προπολεμικό φασισμό με τον δήθεν ανερχόμενο σήμερα φασισμό στην Ευρώπη, έχει προφανή στόχο τον αποπροσανατολισμό των λαϊκών στρωμάτων από τον πραγματικό εχθρό τους σήμερα. Δηλαδή, τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ, για τις οποίες όμως δεν ακούγεται λέξη στο φιλμ αφού βέβαια, για τους δημιουργούς του, ο νεοφιλελευθερισμός είναι (βολικότατα) μια «κακή» ιδεολογία και πολιτική...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_04_20.html